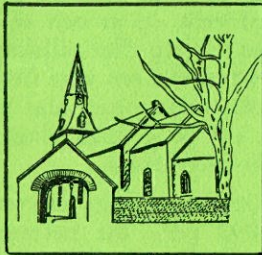

Kyrkoblاد

för

Falköpings Pastorat

*Välkommen till kyrkans
gemenskap i andakt
och arbete*

Med detta blad hälsar kyrkan i Falköpings pastorat alla som bor i Falköpings stads- och landsförsamlingar, Friggeråker, Torbjörntorp och Luttra, välkomna till gemenskap i andakt och arbete. Först och främst välkomnas Ni till gudstjänsterna i våra kyrkor. För högmässor, nattvardsgudstjänster, aftonöningar, barn gudstjänster och söndagskolor hänvisas till predikaturerna i Falköpings Tidnings lördagsnummer. Gudstjänsterna utgör jämte den dagliga bibelläsningen och bönen därhemma den viktigaste delen av det kristna andaktslivet.

De som vill finna gemenskap och arbetsuppgifter utöver gudstjänstgemenskapen, hälsas välkomna till någon av våra syföreningar, till kyrkobrödrakåren, såsom medarbetare i söndagsskolan eller som medlemmar i någon av våra kyrkokörer, i Friggeråker en flickkör, i övriga kyrkor blandade körer. Alla barn är välkomna till kyrkans söndagsskolor och till någon av ansgarsjuniorernas många fylkingar. Ansgarsförbundets seniorgrupp, Gospel, välkomnar de unga

(46) -
till lördagssamlingar, växelvis i Mössebergs kyrka och i Församlingshemmet. Angående tider och platser för dessa verksamheter lämnas upplysningar i predikaturerna i Falköpings Tidning. I fråga om syföreningarna, vars sammankomster inte meddelas i predikaturerna, gäller att två syföreningar, Kyrkans och Diakonikretsens, samlas varannan onsdag kl. 16 i Församlingshemmet och kvällssyföreningarna varannan tisdag, Mössebergs syförening i Mössebergs kyrka 18.30, Fredriksbergs syförening i Fredriksbergs kyrksal kl. 19 och Frivilliggruppen i Församlingshemmet kl. 19, Luttra syförening varannan torsdag kl. 15 i hemmen, Friggeråkers varannan onsdag kl. 15, Torbjörntorps varannan onsdag kl. 15 och Kvällssyföreningen i Torbjörntorp varannan tisdag kl. 19.30.

Under hösten kommer en del auktioner att hållas till förmån för kyrkliga ändamål, missions- och diakoniuppgifter. Kyrkobrödrakåren har försäljning måndagen den 25 okt., Kyrkans syförening onsdagen den 3 nov., Diakonikretsen måndagen den 15 nov., Fredriksbergs syförening tisdagen den 23 nov. och Frivilliggruppen tisdagen den 30 nov. I Luttra blir det missionsauktion onsdagen den 1 dec., i Friggeråker onsdag 1 dec. och i Torbjörntorp onsdag 24 nov. Samtliga syföreningar utber sig allas välvilliga stöd.

Konfirmationsläsningen har just börjat, och prästerna ville be er alla innesluta konfirmanderna i er välvilja och er förbön.

Så skön en väg ej finns på jord,
som när vi med varandra
till samma Herrens hus och bord
i Andens enhet vandra.
Vad fröjd att få i samma tro
som bröder här på jorden bo
och sedan evigt vara
uti hans tempel klara.

R. J.

Dagens bibelord. Tel. 148 80

Diakonissan har ordet

Diakoni — vad är det för något? Och en diakonissa — vad gör hon? Jo, en sak är självklar — »hon sköter sjuka».

Men är det så självklart? Ätminstone inte om hon inte är anställd på sjukvårdsanstalt eller, som i en del fall, som stads- eller distriktssköterska.

Av de första diakonissorna omkring 1850- och 1860-talet blev en stor del småskollärarinnor innan seminarieutbildningen kommit i gång.

Men naturligt nog blev de flesta sjuksköterskor. Den svenska sjukvården låg ju då i sin linda. Ersta sjukhus, som det sedermera kom att kallas, var för övrigt det första utbildningssjukhuset i Sverige.

Nu har mycket förändrats. Samhället har mer och mer byggt ut sjukvården så nu är inte behovet så stort just där.

Vad är då naturligare än att, om det blir nöd på annat håll, diakonien sätter in sin verksamhet där.

Under de första 40 åren av 1900-talet var det de fyra svenska diakonissanstalterna: Stockholms diakonissanstalt, Ersta, Samariterhemmet i Uppsala, Vårsta i Härnösand och Göteborgs diakonissanstalt som på samhällets uppdrag svarade för vården av unga flickor, som av domstol eller barnavårdsnämnd dömts till vistelse å skyddshem, uppfostringsanstalt eller ungdomsfängelse.

Nu har samhället övertagit också det arbetet. Diakonanstalten Stora Sköndal har som sin särskilda uppgift tagit alkohol- och epileptikervården.

Men var saknas det nu arbetskraft? Jo, där diakonien egentligen hör hemma: inom Kyrkan. Det är bara det att diakoner och diakonissor inte räcker till för att besätta alla platser.

Många församlingar ropar efter hjälp. Vid prästernas sida behövs det medhjälpare. Först och främst för barn- och ungdomsarbetet: som ledare av söndagskola och ungdomssammanslutningar samt ungdomsgårdar och liknande. Vidare för hembesök hos de gamla, som sysselsättningshandledare för de sistnämnda o.s.v.

Ofta är vårdsnaden av de gamla och sjuka väl tillgodosedd genom sjuksköterskor, socialvårdssystrar och hemsamariter. Men det finns gränsfall. Alla är inte hjälpta med hemhjälp, men samtidigt faller inte uppgiften inom ramen av sjuksköterskans arbete. Många ensamma gamla, kanske utan närmare anhöriga eller vänner behöver ha någon som hälsar på dem ibland, någon som de kan anförtro sig åt och som kanske kan förmedla hjälp eller sällskap. Ibland kan de behöva råd om vart de kan vända sig i olika situationer samt hjälp med detta. Ja, det är otaliga slag av hjälp som kan komma ifråga.

I en stor församling där varje präst har 4—5000 pers. att betjäna är det också en hel del praktiskt arbete som en diakoniarbetare kan ta sig an såsom att förmedla hälsningar på årsdagen av dopet, sköta distributionen av församlingsblad och ordna insamlingar o.d.

Det kan också hända att diakonissan, innan annat hunnit ordnats, får se till hemmet hos en sjuk.

Men vad fordras för att bli en diakoniarbetare inom vår svenska kyrka?

Ja, det är självklart att sjukvårdsutbildning är värdefull, särskilt i arbetet bland de gamla. För arbetet bland ungdom är inte församlingsassistent- eller församlingssekreterareutbildning vid sidan av ungdomsledareutbildning ur vägen. Varför inte också social-, lärare- och musikledareutbildning? Kort sagt: Det finns rum för alla slag av utbildning och intressen inom diakonien.

Varför söker sig inte ungdomen större utsträckning dit?

Det är inte längre något offer att bli diakoniarbetare. Lön och arbetstider är desamma som inom många andra arbetsområden.

Men, det är ett stort förbehåll: Den som ger sig in i diakonien måste vara besjälad av en uppriktig kärlek till vår svenska kyrka och först och främst Kyrkans Herre.

Diakoni = tjänst. Men inte vilken tjänst som helst utan en tjänst för Kristi

”En krona mer eller mindre”

»En krona mer eller mindre spelar väl ingen roll.» — Du känner igen orden. Du har hört dem förut, många gånger. Stämmer det verkligen, att en krona inte betyder någonting? Ta fram en en-krona ur din portmonnä. Väg den i handen. Inte mycket silver i den», tänker du. Men den väcker frågor till liv.

»Vems är den?» — Underlig fråga. Det är så klart, att den är min. Vem skulle den annars tillhöra? Hur litet den är värd, så har jag i alla fall förtjänat den. Den är min, antingen det tog en tiondedels eller en femtedels timma att arbeta ihop till den. Och hur litet den än är värd, så kan jag i alla fall köpa en chokladkaka, knappt en liter mjölk eller ett par cigaretter för den. Och även om en liter mjölk inte förslår länge, så kan jag i alla fall leva av den, och arbeta åtminstone en timma nästa dag, genom den näring, som en liter mjölk skänker. Men då måste jag förstås ha sovit mina åtta timmar. Vila — mat — arbete — inkomst — mat. Alltsammans rymmes i en liten enkrona.

skull, en tjänst där man vill tjäna Gud
medmänniskorna.

Därav kommer också, att alla som i tro på Gud tjänar sina medmänniskor, utövar diakoni.

Men det innebär en stor glädje att få se sig på heltid åt diakoniens sak.

Just nu ligger frågan om utbildningen hos sakkunniga. Diakonien kommer inte som förut att endast ligga i händerna på de direkta diakonianstälterna utan alla slag av kyrkans arbete vid sidan av prästämbetet kommer säkert att falla under begreppet DIAKONI, var än utbildningen har skett.

Vill vi ha diakoniarbetare i vår församling, måste vi göra vad vi kan för att få ungdom under utbildning.

Syster Karin

Du håller din enkrona i handen. Du väger den. Det är bara nickel i den, tänker du. Du tittar på den. Ena sidan av den upptages av bilden av Gustaf VI Adolf. »Kungens bild på min enkrona», tänker du. »Men den är ju inte hans, den är ju min.» Kungen bevärdigar dig inte ens med en blick. Hans bild sitter där den sitter. Envist. Och bakom den skymtar kungens undersåtar. Det svenska samhället, Folkhemmet. Du och jag. — Tack vare att vi håller ihop i ett samhälle och underordnar oss våra medborgerliga förpliktelser, så har vi vårt arbete. Om alla skulle vara egna företagare och enbart syssla med SIN inkomst, SIN vinst, så skulle samhället rasa ihop. Samhället är det, — djupast sett — som ställer arbetet, jobbet till vårt förfogande. Så att vi — du och jag — under våra bästa år bidrar till nationalinkomsten och till uppehållet för den tid, då vi vilar, i vaggan med barnbidraget, vid arbetslöshet med understöd, på ålderns dagar med pensionen. Alltsammans bygger på att vi alla gör vår plikt. »Plikten framför allt» säger kungen och ser strängt på någon till vänster om dig. För du är väl i alla fall skötsam.

»Är den verkligen min, den här enkronan, tänker du, eller tillhör den samhället?» I vilket fall som helst verkar det som om vi skulle vara instängda, av livet självt, i ett evigt kretslopp (arbete — mat — vila — arbete — vila osv.). Ekorrhjulet snurrar, grottekvarnen mal... Man tjänar pengar så där en 40—50 år. Resten av ens liv kostar man pengar, antingen man vyssas till sömns i vaggan eller vilar i kistan, vår sista boning.

Har du kommit någon vart hittills med de frågor, som den lilla enkronan väckte till liv? Vems är den? Lösningen på gåtan finner du inte förrän du hör rösten inom dig som säger: »Du är skapad till Guds avbild. Du är stämplad

med Guds bild. Du liknar honom. Du tillhör Gud».

Jesus sade: »SÅ GIVEN DÅ KEJSAREN, VAD KEJSAREN TILLHÖR, OCH GUD VAD GUD TILLHÖR.»
G. L.

NÄR DU ÄR FÖR TRÖTT

för att tänka, för trött för att be, för sliten för att kunna sova, bruka då själva »nyckelbönen». Det är bara ett ord i den. Det är ordet Jesus. Bed den, om och om igen. Den kräver inga krafter, men den kommer att utträtta mer för din inre människa än något annat i universum.

Ur Lier Meninghetsblad

Ur Kyrkvägen saxar Kyrkobladet följande:

»FRÅGA

Varför har våra präster så mycket konstigt påhäng. Jag är gammal och jag vet, att vid högtider bar de mässhake, men aldrig var de utstyrda som nu. Det ena är inte likt det andra. Jag var i min ungdom en tid i Amerika. Hörde till Augustana. Inte hade de något sådant. Skall vi övergå till katolikerna? De har så konstiga kåpor. Inte hade vår Frälsare något sådant. Jag har Kyrkvägen och det skulle vara snällt att få svar.

SVAR

Kanske prästen med mässkjorta och mässhake till klädsel trots allt är mer lik vår Frälsare än i annan klädsel. Mässkjortan, alban är livklädnaden, som omtalas i Nya testamentet och mässhaken är manteln. Liksom mycket annat i gudstjänsten och kyrkorummet har mässkläderna sitt språk att tala för att göra lovsången inför Gud rik och skön. Men de får inte bli självändamål utan hjälpmedel. Liksom vackra möbler inte skapar ett gott hem, gör inte vackra mässkläder en sann gudstjänst.

Bi»

Trefaldighetstidens liturgiska färg är grön = det växande livets färg.

Det skulle vara lättare, men...

Det skulle nog vara lättare, HERRE, att få sig framlagt ett arbetsfält med bestämda konturer.

Det skulle vara lättare att gå i led och hålla fast vid givna instruktioner.

Det skulle vara lättare, min GUD, att lyda dem som tänkt allt, vägt allt före oss.

Men, HERRE, det är inte det, Du väntar Dig av oss. . .

Du vill, Herre, idag att vi ger oss in mitt i människans hopen.

Din mening är att vi oförskräcket går rakt in i denna mängd, som förirrar sig på villovägar och att när vi kommit nära dessa vilsna människobarns gränslösa nöd, vi måtte kunna vidga våra hjärtan efter måttet av deras elände.

O GUD, Du som blev Människa, gör våra hjärtan tillräckligt mänskliga, så att våra Bröder inte känner sig främmande för oss.

Och gör våra hjärtan tillräckliga, rena, så att vi inte står i vägen för Din närhet.

Så att när våra egna jag fullständigt fallit glömska vi inte bli annat än en mötesplats mellan Dig och våra Bröder och Du inte längre för dem en okänd och avlägsen Gud, utan en FADER, som är helt nära.

AMEN

Bön, hämtad och översatt ur l'AMITIÉ, den franska telefonjourntjänstens månatliga tidskrift.